

Vít'azstvo života (22)

Jánov pohľad už nie je upriamený na budúce udalosti, ani na vonkajšie múry Jeruzalema. To, čomu venuje svoju pozornosť, je centrálny park mesta s Božím trónom. Z neho vyviera voda života, z ktorej pijú spasení. A práve o tento moment ide v kresťanstve, o dosiahnutie konečného vít'azstva. Nestačí sa len zúčastniť zápasu o večný život, ale je potrebné ho dotiahnuť až k rieke života.

„A ukázal mi čistú riekku vody života, nádhernú ako kryštál, ktorá vychádza z trónu Boha a Baránka. Prostred jeho ulice, prostred ulice mesta, a z jednej i z druhej strany rieky bolo drevo života, ktoré rodí dvanásť ovocí a vydáva svoje ovocie každý mesiac. A lístie dreva je na službu národom. A nebude viacej ničoho zlorečeného, a trón Boží a Baránkov bude v ňom, a jeho sluhovia mu budú svätoslúžiť a budú vidieť jeho tvár, a jeho meno bude na ich čelách. A noci tam už nebude. A nebudú potrebovať svetla sviecy ani svetla slnca, lebo Pán Bôh ich bude osvecovať, a budú kraľovať na veky vekov.“ (Zj 22,1-5)

Tak ako v raji, i tu rieka života preteká mestom. Rajska záhrada je „centrálnym parkom“ mesta. Boh sa už s človekom nebude stretávať počas „večerného vánku“ (1M 2,8) ale tu bude mať svoj trón. Na konci Písma sme sa vrátili na jeho počiatok a tak sa história hriechu uzatvára. Tento cyklus znázorňuje dielo spasenia: Boh nás vracia na počiatok, teda do spoločenstva s Ním, ktoré nie je poznačené hriechom. Ale nielen to, Boh nás ešte povýši. Na počiatku sme boli stvorení „len málo menší od anjelov“ (Žid 2,7), teraz však budeme už ako anjeli v nebesiach (Mt 12,25).

Prítomnosť lístia zo stromu života poukazuje na to, že život večný nie je daný raz a navždy, ale neustále prúdi od Boha smerom k nám. Odvekou biblickou pravdou je nie len to, že Boh je Stvoriteľ, ale aj Udržiavateľ života a nik, okrem neho, nemá život sám v sebe.

Už prvé stránky Písma Svätého svedčia o kliatbe, ktorou je postihnutá zem. Kliatba spočíva v tom, že je narušené spoločenstvo s Bohom a človek nemôže vstúpiť do Božej prítomnosti bez toho, aby nezomrel. Avšak táto kliatba bude odstránená a tak vykúpeným nebude nič brániť v tom, aby vzhliadali do Božej tváre.

A tak sa nielen symbolicky, ale i doslova naplnia slová Áronovho požehnaní „*nech dá Hospodin na teba svietiť svoju tvár*“ (4M 6,25).

„A riekol mi: Tieto slová sú verné a pravdivé. A Pán Bôh svätých (duchov) a prorokov poslal svojho anjela, aby ukázal svojim sluhom, čo sa musí stať naskore. A hľa, prídem skoro! Blahoslavený, kto ostríha slová proroctva tejto knihy. A ja, Ján, som to videl a počul. A keď som to počul a videl, padol som, aby som sa klaňal pred nohami anjela, ktorý mi to ukazoval. Ale mi povedal: Hľaď, neurob toho! Lebo som tvoj spolušluha a tvojich bratov prorokov a tých, ktorí ostríhajú slová tejto knihy. Bohu sa klaňaj! A riekol mi: Nezapečať slov proroctva tejto knihy, lebo čas je blízko. Kto robí nepravosť, nech len robí nepravosť ešte; a kto špiní, nech špiní ešte; a spravdivý nech činí spravdivosť ešte, a svätý nech sa posväť ešte. A hľa, prídem skoro a moja odplata so mnou, aby som odplatil jednému každému podľa toho, jaký bude jeho skutok. Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný. Blahoslavení, ktorí (perú svoje rúcha a) činia jeho prikázania, aby mali právo k drevu života a aby vošli bránami do mesta. A vonku budú psi a čarodejníci a smilníci a vrahovia a modlári a každý, kto má rád a činí lož. Ja, Ježiš, som poslal svojho anjela, aby vám toto svedčil po sboroch. Ja som koreň a rod Dávidov, hviezda, jasná a ranná. A Duch a nevesta hovoria: Príjdi! A ten, kto počuje, nech povie: Príjdi! A kto žízni, nech príjde, a kto chce, nech berie vodu života zadarmo.“ (Zj 22,6-17)

Ján sa opäť v 15 verši zmieňuje o zozname tých, ktorí v nebesiach nikdy nebudú. Ján jednak narážal na kultúru rímskej doby, no zároveň tým vydáva varovanie budúcim generáciám, keďže história sa neustále opakuje.

Rozdiel oproti 21,8 je vo výraze „pes“. Výraz „pes“ neslúžil v Biblickej dobe len na hanlivé označenie pohanov, ale taktiež mužských prostitútov, homosexuálov ktorí ponúkali svoje služby v pohanských svätyniach (Dt 23,18). Ich prostitúcia mala náboženský charakter. Ľudia verili, že môže ovplyvniť vôľu Bohov.

Dôvodom prečo nebudú v nebesiach je ich vlastné rozhodnutie. Problém nie je v tom, že žijú v hriechu, ale v tom, že sa ho nechcú vzdať a zotrávajú v ňom. V takomto stave vedomého odboja a vzbury ich Božia spasiteľná ruka nedokáže zachrániť.

Ježiš sám seba označuje za rannú hviezdu a koreň Dávidov. Tým sa vyhlasuje za toho, kto naplnil dve staroveké proroctvá. Proroctvo o koreni Dávidovom je zaslúbením, že z pokolenia Izaiho príde Mesiáš ako kráľ (Iz 11). Ranná hviezda je odkazom na Balámovo proroctvo (4M 24,17) o vládárovi Izraela, ktorí zničí okolité pohanské národy, ktoré symbolizujú rôzne typy hriechu a hriešnikov žijúcich v odboji proti Bohu. Je teda symbolom víťazstva svetla nad tmou.

Na svete povstalo mnoho mesiášov a všetci sklamali, veľa hviezd vyšlo na javisko svetových dejín a všetky pohasli. I dnes mnohí túžia byť ako hviezdy vo svojich zboroch, cirkvách, zamestnaní či v rodine a mnohí skutočne veria, že nimi aj sú. Avšak žiara každej takejto hviezdy je odsúdená na zánik. Pretože jediným svetlom tohto sveta je Kristus sám (Jn 8,12).

„Lebo ja osvedčujem každému, kto čuje slová prorocтва tejto knihy, že keby niekto pridal k tomu, na toho Bôh pridá rân, napísaných v tejto knihe; a keby niekto odňal zo slov knihy tohoto prorocтва, tomu odníme Bôh jeho diel z knihy života a z toho svätého mesta a z toho, čo je napísané v tejto knihe. Hovorí ten, ktorý svedčí toto: Áno, prídem skoro! Ameň. Áno, príjdi, Pane Ježišu! Milosť nášeho Pána Ježiša Krista so všetkými vami. Ameň.“

(Zj 22,18-21)

Záver celej knihy je staroveká obdoba copyrightu. Ján zapísal kliatbu nie proti tým, ktorí nepochopili posolstvo Zjavenia a tak ho vykladajú nesprávne, alebo neúmyselne zle preložili jeho text ale proti tým, ktorí sa vedome rozhodli zasiahnuť do textu, zámerne skresľujú jeho posolstvo a zneužívajú túto knihu.

Apoštol Ján reaguje na snahu mnohých duchovných podvodníkov meniť Božie výroky, táto snaha bola už v dobe SZ (Dt 13,1; Jr 26,2; Pr 30,6).

Slová Písma sú normou pre človeka, nie sú námetom na verejnú diskusiu, oni sa majú jednoducho prijať do života.

Ján končí prianím Božej milosti. Pozorný čitateľ ju nájde v celej knihe Zjavenia. No zmienka o nej práve v závere má svoj hlboký význam. Všetko zlo, ktoré teraz vládne na zemi, bolo premožené na kríži, ale odstránené bude až v závere dejín, nie skôr. Preto je pred nami ešte veľké súženie a trápenie ale i milosť Ježiša Krista.